

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: **1/ JUDr. J. B., K., R.**, správca konkurznej podstaty úpadcu **B. S., a. s., B., R.**, a **2/ A., s. r. o., P., Š.**, IČO: X., proti žalovanému: **S. I., a. s., B., D.**, IČO: X., zastúpený **A. H.**, spol. s. r. o., **N., B.**, **o neúčinnosť právneho úkonu**, na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2010, č. k. 4Obo 10/2009-174, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7Cb 342/2001, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2010, č. k. 4Obo 10/2009-174 **z r u š i l** a vec mu **v r á t i l** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 16. októbra 2008, č. k. 7Cb 342/2001-154 vyhovel žalobe a určil neúčinnosť voči konkurzným veriteľom úpadcu mandátnych zmlúv, uzavretých medzi úpadcom a žalovaným 16. augusta 1996 a 10. mája 1996. Žalovanému uložil povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty 10 000 000,- Sk so 17 % úrokom z omeškania od 11. apríla 2001 až do zaplatenia a žalobcovi nahradiť trovy konania v sume 163 250,- Sk. Žalobu žalobcu 2/ zamietol.

Rozhodol tak s odôvodnením, že konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený 22. apríla 1998. Z mandátnych zmlúv uzavretých 10. mája 1996 a 16. augusta 1996 zistil, že ich

predmetom bolo vykonanie odbornej pomoci pri prieskume trhu, nadviazanie obchodných kontaktov s výrobcami uvedenej techniky, organizačné zabezpečenie týchto obchodných kontaktov a stretnutí na účet mandatára a výroba manipulačnej techniky. Ďalej uviedol, že žalovaný nepredložil súdu žiadne dôkazy o tom, že zmluvne dojednané plnenie žalobcom poskytol. Na základe uvedených skutočností súd uzavrel, že zmluvným stranám muselo byť zrejmé, že cieľom uzavretia mandátnych zmlúv bolo ukrátiť konkurzných veriteľov budúceho úpadcu. Dohodnutá cena po 5 000 000,- Sk bola nadsadená, nereálna a bola v zmluvách jednoznačne dohodnutá s cieľom odčerpať finančné prostriedky z účtu žalobcu 1/, neskôr úpadcu, ktorý sa do úpadku dostal aj z dôvodu žalovaným odčerpaných finančných prostriedkov. Z uvedeného dôvodu súd žalobe vyhovel vo vzťahu k žalobcovi 1/. Keďže správca konkurznej podstaty úpadcu úspešne odporoval, súd uložil žalovanému aj povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty sumu 10 000 000,- Sk spolu s úrokom z omeškania ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

Na odvolanie žalovaného, ktoré podal do časti, ktorou bolo žalobe vyhovené, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, preskúmal vec v napadnutej časti a dospel k záveru, že rozhodnutie je vecne správne. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 19. januára 2010, č. k. 4Obo 10/2009-174 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z obsahu napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, z akého dôvodu súd prvého stupňa uviedol, že v danom prípade mohol žalobca odporovateľnosť uplatniť a na základe akých dôvodov dospel k záveru, že ide o mandátne zmluvy neúčinné a na základe čoho zaviazal žalovaného vrátiť do konkurznej podstaty sumu získanú na základe mandátnych zmlúv. Ďalej uviedol, že z predložených dokladov je zrejmé, že žalobca keď uplatnil právo na odporovanie mandátnych zmlúv, považoval ich za platné, čo je základnou podmienkou pre určenie neúčinnosti zmlúv. Žalobca pri uplatnení nároku vychádzal z toho, že ide o mandátne zmluvy platné a fakt, či na uzavretie zmlúv splnomocnil spoločnosť C. T., s. r. o., nepokladal za sporný. Spochybnenie tejto skutočnosti žalovaným, či úpadca na uzavretie zmluvy splnomocnil inú spoločnosť, pokiaľ úpadca vychádza z toho, že ide o zmluvu platne uzavretú, je právne irelevantné. Pokiaľ žalovaný bol názoru, že mandátne zmluvy neboli platne uzavreté, bolo jeho vecou, aby platnosť mandátnych zmlúv spochybnil, čo však v jeho záujme nebolo, a preto ide o obranu účelovú. Fakt, že žalovaný na základe mandátnych zmlúv plnenie vo výške 10 000 000,- Sk prijal a v tom čase netvrdil, že ide

o zmluvy neplatné, sporný nie je. Z uvedeného dôvodu rozhodnutie v napadnutej časti potvrdil.

Na podnet žalovaného podal generálny prokurátor mimoriadne dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Súčasne navrhol odklad vykonateľnosti podľa § 243ha ods. 1 O. s. p. Žiadal mimoriadnym dovolaním napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu žalobcu 1/ zamietnuť. Žalovanému priznať náhradu trov konania. Je toho názoru, že rozsudkami konajúcich súdov bol porušený zákon, nakoľko súdy vec nesprávne právne posúdili (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Poukázal na ustanovenie § 15 zákona č. 328/1991 Zb. v znení platnom do 1. februára 1998 (ďalej len ZKV) a na prechodné ustanovenie § 70a ods. 1, 2, 3, ZKV. Uviedol, že mandátne zmluvy medzi úpadcom a žalovaným boli uzavreté 16. augusta 1996 a 10. mája 1996. Návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu bol podaný 23. septembra 1993. Konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený 22. apríla 1998. Konajúce súdy posúdili otázku neúčinnosti mandátnych zmlúv nesprávne, pretože aplikovali právnu úpravu účinnú od 1. februára 1998 (§ 15 ZKV). Správne mali aplikovať právnu úpravu účinnú v čase uzavretia mandátnych zmlúv. Tým, že súdy aplikovali nesprávne ustanovenie právneho predpisu, vec nesprávne právne posúdil. Podľa názoru dovolateľa súdy mali prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. februára 1998 vyložiť tak, že na posúdenie predpokladov odporovateľnosti právnych úkonov uskutočnených pred 1. februárom 1998 sa použije právna úprava účinná pred 1. februárom 1998 (§ 15 ZKV) a následne mali túto právnu úpravu aplikovať na skutkový stav. Uviedol, že z vecného hľadiska je medzi hmotnoprávnou úpravou pred 1. februárom 1998 a od 1. februára 1998 zásadný rozdiel. Podľa skoršej úpravy bolo možné odporovať právnomu úkonu ku ktorému došlo „v posledných troch rokoch „ a podľa neskoršej právnej úpravy bolo možné odporovať právnomu úkonu, ku ktorému došlo „v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu“.

Skutočnosť, že žalobca 1/ žalobou podanou 17. apríla 2001 odporoval právnym úkonom uskutočneným 16. augusta 1996 a 10. mája 1996, mali konajúce súdy vyhodnotiť tak, že žaloba je podaná po trojročnej prekluzívnej lehote a teda aplikáciou ustanovenia § 15 ZKV v znení účinnom pred 1. februárom 1998 mali žalobu zamietnuť. Napriek vyššie uvedenému dôvodu považoval za potrebné upozorniť na ďalšie pochybenie konajúcich súdov. Dovolateľ poukázal na skutočnosť, že súd prvého stupňa vykonal len dve pojednávania a zo zápisníc z pojednávania nevyplýva, že by súd na pojednávaniach vykonal iné úkony, ako vypočutie prednesov procesných strán. Žiadny listinný ani iný dôkaz nebol na pojednávaniach vykonaný. Pritom základným predpokladom odporovateľnosti právnych úkonov je

skutočnosť, že právnymi úkonmi došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov. V danom prípade súdy nesprávne interpretovali pojem „ukrátenie konkurzných veriteľov“, keďže tento pojem stotožnili s priamym následkom takéhoto právneho úkonu, ktorý je objektívne nevýhodný pre veriteľa. Podľa dovolateľa jedinou cestou ako prijať skutkový záver, že k ukráteniu konkurzných veriteľov došlo určitým právnym úkonom, je porovnanie majetku dlžníka v čase vykonania právneho úkonu, zistenie zmenšenia jeho majetku v dôsledku právneho úkonu, zistenie ako mohli byť veritelia uspokojení, ak by k právnemu úkonu nedošlo a zistenie či a o akú hodnotu boli veritelia v dôsledku právneho úkonu ukrátení. V danom prípade súdy skutkovo vec vôbec nevyhodnotili, či veritelia mohli alebo nemohli byť v roku 1996 – po uzavretí mandátnych zmlúv- z majetku úpadcu uspokojení. Napokon dovolateľ namieta, že medzi účastníkmi konania bolo sporné, či žalovaný sumu 10 000 000,- Sk na základe mandátnych zmlúv prijal. Prijatie uvedenej sumy považovali súdy za preukázané, hoci pre takýto záver nebol vykonaný žiadny dôkaz. Napokon považoval za vecne nesprávne, že súdy zaviazali žalovaného na zaplatenie pohľadávky žalobcovi 1/, hoci žalobca 1/ tvrdil, že pohľadávku postúpil žalobcovi 2/ a uvedený rozpor nie je v rozhodnutiach vysvetlený. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu žalobcu 1/ zamietol.

Žalovaný vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu sa v celom rozsahu stotožnil s argumentmi generálneho prokurátora uvedenými v mimoriadnom dovolaní. Je taktiež toho istého názoru ako generálny prokurátor, že odporovateľnosť mandátnych zmlúv v tomto konaní sa má posudzovať podľa právnej úpravy účinnej do 1. februára 1998. Preto navrhuje aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu žalobcu 1/ zamietne a uloží mu nahradiť žalovanému trovy prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania. V doplňujúcom vyjadrení považoval zistenie skutkového stavu za nedostatočné. Podmienky odporovateľnosti t.j. ukraľovanie uspokojovania vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa nebolo predmetom dokazovania a tým nebolo ani preukázané. V rozpore s ustanovením§ 157 ods. 2 O. s. p. súd v odôvodnení rozsudku neuviedol, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Súd neskúmal okolnosti uzavretia mandátnych zmlúv, dôvody ich uzavretia, spôsob ich plnenia a dôkazy preukazujúce ich plnenie, ktorými žalovaný disponuje.

Žalobca mimoriadne dovolanie považuje za nesprávne, vychádzajúce z neúplných podkladov. Navrhuje mimoriadne dovolanie zamietnuť a zamietnuť aj odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, lebo v súčasnosti prebieha exekučné konanie a mohlo by dôjsť

k zmareniu vymozenia súdom priznaného nároku na uspokojenie pohľadávky, ktorá patrí do konkurznej podstaty úpadcu B. S., a. s..

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací mimoriadne dovolanie prejednal a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia rozhodol rozsudkom z 24. júna 2010, sp. zn. 1MObdoV/7/2010 tak, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2010, č. k. 4Obo 10/2009-174 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 16. októbra 2008, č. k. 7Cb 342/2001-154 v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu žalobcu 1/ zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 11 440,95 eur náhrady trov konania.

V odôvodnení poukázal na ustanovenie § 70a ods.1 ZKV, podľa ktorého konania začaté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona súd dokončí podľa doterajších predpisov, ak ďalej nie je ustanovené inak. Ďalej poukázal na ustanovenie § 70a ods. 3 ZKV, ktoré upravuje okrem iného časovú pôsobnosť právnej úpravy odporovateľnosti obsiahnutej v § 15 ZKV, účinnej od 1. februára 1998, ktorú je preto potrebné vykladať v súlade s uvedenými zásadami právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv. Uviedol, že samotné ustanovenie § 70a ods. 3 v poslednej vete stanovuje, že právne účinky úkonov, ktoré nastali skôr, zostávajú zachované, teda tie ktoré nastali pred 1. februárom 1998.

Konštatoval, že konkurz na majetok úpadcu B. S., a. s., B., bol vyhlásený 22. apríla 1998. Aplikácia právnej úpravy, ktorú aplikovali oba sudy, by znamenala, že by bolo možné odporovať právnym úkonom urobeným v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu, t. j. od 22. apríla 1995 a právo odporovať by bolo možné uplatniť do 22. apríla 2001. Odporovať predmetným mandátnym zmluvám by bolo možné nie do 10. mája 1999 a 16. augusta 1999 (úprava do 1. februára 1998) ale až do 22. apríla 2001 (úprava od 1. februára 1998). Takéto predĺženie lehôt by bolo v rozpore so zásadou právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv.

Dovolací súd sa tým stotožnil s výkladom prechodných ustanovení generálnym prokurátorom v mimoriadnom dovolaní a uviedol, že hmotnoprávne predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu uskutočneného pred 1. februárom 1998 sa posúdia podľa právnej úpravy účinnej pred 1. februárom 1998 a hmotnoprávne predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu uskutočneného po 1. februári 1998 sa posúdia podľa právnej úpravy účinnej po 1. februári 1998.

Podľa právnej úpravy do 1. februára 1998 bolo možné odporovať právnym úkonom iba v trojročnej prekluzívnej lehote. Táto lehota v prípade predmetných mandátnych zmlúv uplynula 10. mája 1999 a 16. augusta 1999. Uplynutím uvedených lehôt došlo k zániku práva. Žalobca podal žalobu na súd 17. apríla 2001, teda po zániku práva, a preto bolo potrebné žalobu zamietnuť.

Rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa v časti, ktorou žalobe vyhovel, posúdil ako vecne nesprávne, keďže vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dovolací súd preto podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 243b ods. 2 O. s. p. rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol.

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu podal žalobca 1/ sťažnosť, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky prijal na ďalšie konanie. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom z 29. marca 2011, III.ÚS 20/2011 rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2010, č. k. 1MObdoV/7/2010-256 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V náleze uviedol, že s postupom a výkladom § 70a ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní najvyššieho súdu sa nestotožňuje. Každá právna úprava prijatá zákonodarcom má svoj účel a význam. Zmyslom zmien právnej úpravy konkurzu a vyrovnania /prijatých zákonom č. 12/1998 Z. z./ bolo okrem iného umožniť aj účinnejšie postihnutie právnych úkonov, ktoré boli uzavreté s úmyslom ukrátiť konkurzných veriteľov. Cieľom konkurzu je totiž dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku /§ 2 zákona o konkurze a vyrovnaní/.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací /§ 10a ods. 2 O. s. p./ mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora opätovne prejednal a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Dovolací súd sa v prvšom zrušenom rozhodnutí zamerl na námietku generálneho prokurátora, ktorej obsahom bol výklad ustanovenia § 70a ods. 1 a 3 a § 15 zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v znení do 1. februára 1998 a od 1. februára 1998 a stotožnil sa s týmto výkladom prechodných ustanovení. Dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanom prípade uplynula prekluzívna trojročná lehota na uplatnenie práva a žalobu zamietol. Z uvedeného dôvodu sa nezaoberal skúmaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v danom prípade boli naplnené podmienky odporovateľnosti mandátnych zmlúv,

uzavretých medzi spoločnosťou B. S., a. s., B. /t. č. úpadcom/ a žalovaným, 16. augusta 1996 a 10. mája 1996.

Vzhľadom na nález ústavného súdu podmienky pre odporovanie predmetných mandátnych zmlúv upravuje ustanovenie § 15 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v znení platnom od 1. februára 1998. Podľa tohto ustanovenia odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu v úmysle ukrátiť svojho konkurzného veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy.

V prejednávanej veci ide o preukázanie a zistenie, či pri uzatváraní mandátnych zmlúv bol braný zreteľ na záujmy všetkých veriteľov, ako na záujmy rovnocenných veriteľov, teda či uzatváranie mandátnych zmlúv boli takými právnymi úkonmi dlžníka, ktoré naplňajú skutkovú podstatu § 15 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní v znení platnom po 01. 02. 1998. Teda či dlžník konal v úmysle ukrátiť svojich veriteľov, voči ktorým mal finančné záväzky a tiež, či jeho úmysel musel byť druhej strane známy. Znamenalo by to aj to, že dlžník, tým že úmyselne nedbal na záujmy ostatných veriteľov, porušil záujmy chránené zákonom o konkurze a vyrovnaní.

Je potrebné súhlasiť s dovolateľom, že uvedené podmienky odporovateľnosti mandátnych zmlúv neboli predmetom dokazovania a bez akéhokoľvek dokazovania si súd osvojil tvrdenie žalobcu, čo malo za následok nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pritom dôkazné bremeno preukázať ukrátenie konkurzných veriteľov v dôsledku uzavretia predmetných mandátnych zmlúv bolo na žalobcovi, on bol povinný preukázať, že skutočne došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov.

Súd v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. neuviedol, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy, ako napr. vypočutie svedkov. Nie je zrejmé, ako súd dospel k záveru, že zmluvným stranám muselo byť zrejmé, že cieľom uzatvorenia mandátnych zmlúv bolo ukrátiť konkurzných veriteľov úpadcu a že úmysel úpadcu ukrátiť konkurzných veriteľov musel byť druhej strane známy. Je zrejmé, že uvedené závery súdu vychádzajú iba z predpokladov, lebo tieto skutočnosti neboli predmetom dokazovania a neboli tým ani preukázané.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd konštatoval, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nedal odpoveď na podstatné otázky, majúce pre rozhodnutie veci význam. Preto takéto rozhodnutie nemožno považovať za zodpovedajúce požiadavke plnej realizácie základného práva účastníka na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivý proces okrem iného vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú alebo nemajú pre rozhodnutie vo veci samej význam.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, možno označiť aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia odvolacieho súdu, na ktorý správne poukázal dovolateľ.

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a kýmí úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces / IV.ÚS 115/2003/. Iba takéto rozhodnutie je preskúmateľné a účastníkom umožňuje poznať postup súdu.

Dovolací súd, vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah, sa zaoberal posúdením predmetu obsahu napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z uvedených hľadísk. Podrobným preskúmaním odôvodnenia mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia

dospel k záveru, že odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu, tieto požiadavky nespĺňa a že mimoriadne dovolanie podané z tohto dôvodu je opodstatnené.

Tým, že uvedené princípy neboli rešpektované, došlo k porušeniu základného práva žalovaného na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 157 ods. 2 O. s. p., ktorým bola žalovanému ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. Tým došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Keďže výskyt niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. je zo zákona dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania a zároveň a ide o dôvod, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní, v ktorom je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu /§ 243d ods. 1 O. s. p./, sa odvolací súd vysporiada s vytknutými vadami v intenciách dovolacieho súdu, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania ú § 243d ods. 1 O. s. p./.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 12. 05. 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 26. marca 2013

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.